

Dr. Kolláth Zoltán ügyvéd

Alkotmánybíróság
1015. Budapest
Donáti utca 35-45. szám
1535. Budapest
Pf. 773.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/01703-2/2020
Érkezett:	2020 DEC 01.
Példány:	1
Melléklet:	2

Ügyszám : 6116/2020.

GYULAI TÖRVÉNYSZÉK 3.	
Postán, faxon, e-mailben, átutalással, elektronikusan érkezett, személyesen behozva, gyűjtőszekrényből kivéve.	
Érkezett:	2020 NOV 20. 21
Példány:	Melléklet: db
Az ügyről száma:	2020-11-27-19

a Gyulai Törvényszék útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Hivatkozással [redacted] szám alatti lakos, mint alkotmányjogi panaszt benyújtó (indítványozó) által előterjesztett alkotmányjogi panasz folytán a T. Alkotmánybíróság előtt, IV/1703-1/2020. szám alatt folyamatban lévő eljárásban, a T. Alkotmánybíróság részéről 2020. október 16-án kelt és 2020. október 28-án kézhez vett tájékoztatásban foglaltakra, az alkotmányjog panasz kiegészítése iránti kötelezettségének - a másodlagos kérelem részletes indokolása - az indítványozó az alábbiakban tesz eleget.

Az indítványozó tisztelettel jelzi, hogy a korábban benyújtott alkotmányjogi panaszának kiegészítését dőlt betűvel jelöli. Az indítványozó jelzi azt is, hogy már a korábbiakban is becsatolta az indítványozó által adott meghatalmazást, azonban a T. Alkotmánybíróság felhívására ezen meghatalmazást újólal becsatolja.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[redacted] szám alatti lakos, mint alkotmányjogi panaszt benyújtó (indítványozó), jogi képviselője útján, az alábbi alkotmányjogi panaszt terjeszti elő.

A.) Kérelmek

Az indítványozó elsődlegesen kéri, hogy a T. Alkotmánybíróság a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VII.20.523/2020/2. számú végzésének, a Szegedi Ítéletábla Pf.I.20.523/2019/7. számú ítéletének, valamint a Gyulai Törvényszék 14.P.20.017/2019/11. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és ezen bírói döntéseket semmisítse meg.

Az indítványozó másodlagosan kéri, hogy a T. Alkotmánybíróság a jelen kérelem alapjául szolgáló eljárásokban alkalmazott, a vad védelméről, a vadgazdálkodásról valamint a vadásatról szóló 1996. évi LV. törvény 2017. évi CLXXXIII. törvény 6. §-ával beiktatott, 2018. január 2-től hatályba lépett és jelenleg is hatályos „második” 110. § (1) bekezdésének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, a jelen kérelem alapjául szolgáló eljárásokban ezen jogszabályhely alkalmazását zárja ki, majd Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VII.20.523/2020/2. számú végzését, a Szegedi Ítéletábla Pf.I.20.523/2019/7. számú ítéletét, valamint a Gyulai Törvényszék 14.P.20.017/2019/11. számú ítéletét alaptörvény-ellenességük megállapítása mellett semmisítse meg.

Dr. Kolláth Zoltán ügyvéd [redacted]

„Az ítélet elektronikus formában készült”
2020.11.27. Gyula, 20...év...hó...nap
Törvényszék
tisztviselő

B.) Jogi alapok

a.) Az elsődleges kérelem

- anyagi jogi jogalapját Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése (tiszteséges eljáráshoz való jog) és XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog);

- eljárás jogi jogalapját az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése, valamint az Abtv. 43. § (1)-(4) bekezdései képezik, amelyek alapján az Alkotmánybíróság felülvizsgálja a bírói döntések Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

b.) A másodlagos kérelem

- anyagi jogi jogalapját Magyarország Alaptörvényének a XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog), valamint az Alaptörvény B) cikke (jogállamiság és jogbiztonság elve);

- eljárás jogi jogalapját az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 41. § (1)-(3) bekezdései, továbbá 45. § (1)-(5) bekezdései képezik, amelyek alapján az alaptörvény-ellenességének megállapítása mellett az érintett jogszabály alkalmazását kizárja.

C.) Egyéb nyilatkozatok

a.) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése.

Az indítványozó a Gyulai Törvényszék 14.P.20.017/2019/11. számú ítélete ellen fellebbezést nyújtott be, majd a Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.523/2019/7. számú jogerős ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelynek következtében a Kúria Pfv. 20.523/2020/2. számú végzését meghozta.

b.) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje.

Az indítványozó nyilatkozza, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került, tekintettel arra, hogy a Kúria Pfv. 20.523/2020/2. számú végzésének - elektronikus úton történő kézhezvétel napja - 2020. augusztus 3-a.

c.) Az indítványozó érintettségének bemutatása.

Az indítványozó a fentiekben említett eljárásokban, mint felperes vett részt.

d.) Az indítványozó külön kérelme.

Az indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdése alapján adatainak zártan kezelését kéri.

e.) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése.

A [REDACTED] kódszámú vadászterületet érintően 2018. december 7-én, a [REDACTED] vadászházába földtulajdonosi gyűlés (a továbbiakban: gyűlés) került összehívásra.

A gyűlés meghozta a 8/2018. (XII.07.) számú határozatát (a továbbiakban: Határozat), amely szerint „A földtulajdonosi gyűlés egyetért azzal, hogy a vadászterület vadgazdálkodási üzemtervét meghosszabbítsák a vadászterület határának változatlan fenntartása, illetve a haszonbérleti szerződésnek a Vtv. 17. § (3) bekezdésében meghatározott határidőig, 2037. 02. 28-ig való meghosszabbításával, valamint ezen időszakra vonatkozó üzemterv jóváhagyásával (Vtv.110. § (1) bekezdés).”

A Határozat meghozatalának időpontjában egy értelmetlen, jogi alappal nem bíró, semmilyen jogszabályi háttérrel és jogelvvvel nem rendelkező, ezáltal értelmetlen és végrehajthatatlan jogszabályi rendelkezés állt a gyűlés rendelkezésére, amely alapján érvényes határozatot hozni nem lehetett.

Az indítványozó kereseti kérelmet terjesztett elő a Gyulai Törvényszék felé, a kereseti kérelemben megjelölve, hogy a Törvényszék hatáskörét a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 20. § (1) bekezdésére, míg illetékességét a Pp. 25. § (4) bekezdésre alapítja. A Gyulai Törvényszék a kereseti kérelmet befogadta, annak kapcsán érdemben eljárta. Az első fokú bíróság kereseti kérelmet elutasító ítélete ellen benyújtott fellebbezés tárgyában eljárta Szegedi Ítéltábla – mint másodfokú bíróság – hatásköri kérdést nem érintett, a fellebbezést érdemben elbírált.

Az első és másodfokú bíróságok – miután hatáskörüket elismerték - határozatukban alapvetően azt rögzítették, hogy az indítványozónak, mint felperesnek az Alkotmánybírósághoz való fordulást tartalmazó előterjesztése alappal nem bír. Az első és másodfokú bíróság két különböző indokolást tett elő, az első fokú bíróság csupán a vonatkozó jogszabályhelyet ismertette, míg a másodfokú bíróság az első fokú bíróság helyett talált olyan érvelési alapot, amelyre az első fokú bíróság – még érintőlegesen - sem hivatkozott.

A Kúria a jogerős ítélettel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatát megtagadta, visszautasító végzésének indokolásában rögzítve azt, hogy eljárásjogi szabályok – amelyek érintik a hatásköröket – meg nem tartása miatt a felülvizsgálati kérelem érdemben nem bírálható el.

A Kúria – visszautasító végzésében - a vagyoni jogi perre alkalmazandó eljárásjogi szabályokra hivatkozott, ezért nem találta érdemben elbírálhatónak a felülvizsgálati kérelmet, miközben az ügyben eljárta előző két bírósági fórum hatásköri „anomáliára” utaló körülményt nem állapított meg, és az ügyben - hatáskörüket megállapítva - probléma nélkül eljárta, érdemi döntéseket hoztak.

D.) További érvelések

a.)Az indítványozó elsődleges kérelme vonatkozásában előadja, hogy a jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §), ugyanis a Kúria végzése és az azt megelőzően hozott ítéletek több, az indítványozó Alaptörvényben védett jogát is sérti, nevezetesen a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, valamint jogorvoslathoz való jogot.

A támadott bírósági döntések olyan bírói jogértelmezést követően születtek, amelyek eredményeként a hatásköri illetőségüket elismerő első és másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az indítványozó által – alappal – előterjesztett kérelmet, annak teljesítését, nevezetesen, hogy az alapügyben indokolt az Alkotmánybíróság haladéktalan megkeresése. Ezt meghaladóan megállapítható az is, hogy az ítéletek indokolása kifejezetten hiányos, a Kúria pedig megvonta az indítványozótól egy jogorvoslati lehetőséget akkor, amikor eljárásjogi szemponttal hivatkozással utasította vissza a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálását.

b.) Az indítványozó a másodlagos kérelem vonatkozásában közli, hogy a támadott bírói döntéseket érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn, tekintettel arra, hogy egy, a normavilágosság követelményének meg nem felelő jogszabályi rendelkezés került a bíróságok részéről alkalmazásra.

c.) Az indítványozó állítja továbbá, hogy a jelen alkotmányjogi panasz nem ütközik az ún. negyedfokú jogorvoslat tilalmának elvébe, nem pusztán az egyes bírói döntések ellen irányul, hanem az alkotmányjogi szempontokat figyelembe véve igyekszik felhívni a figyelmet arra, hogy az Alaptörvényben rögzített alapjog sérelme következett be.

d.) Az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: régi Abtv.) indokolása szerint az Alkotmányban biztosított jog nem lehet egyenlő pusztán alapjogsérelemmel, annál szélesebb értelme van. A szöveg első értelmezését a 65/1992. (XII. 17.) AB határozat adta. Ez a következőképp határozza meg az alkotmányjogi panasz, illetve az Alkotmányban biztosított jog sérelmét: „az alkotmányjogi panasz az Alkotmányban szabályozott alapvető jogok védelmének eszköze, amely alapvető jogok rendeltetése az, hogy az államhatalommal szemben alkotmányos garanciákat teremtsenek az állampolgár, az egyén vagy egy közösség jogainak védelmére, cselekvési autonómiájának biztosítására.”

Magyarország Alaptörvénye (Alaptörvény) 24. cikk (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27.§-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. [3098/2014. (IX.11.) AB végzés]. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. A (3) bekezdés b) pontja értelmében az Alkotmánybíróság a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. („valódi alkotmányjogi panasz”). Az Abtv. 43. § (1) bekezdése rendelkezik arról, ha az Alkotmánybíróság a 27. § alapján folytatott eljárásában az alkotmányjogi panasz alapján megállapítja a bírói döntés alaptörvény-ellenességét, a döntést megsemmisíti.

Az Alaptörvény R) cikk (1) bekezdése szerint az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja. Nyilvánvaló, hogy az Alaptörvénnyel való összhang biztosításához az Alaptörvény szövegének értelmezésére van szükség. Erre vonatkozóan pedig az R) cikk (3) bekezdése azt írja elő, hogy az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a Nemzeti Hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

A bíróságról az Alaptörvény AZ ÁLLAM 25-28. cikkei rendelkeznek. A bíróságok jogalkalmazó tevékenységet folytatnak, munkájukat a jogszabályokban foglaltaknak megfelelően, meghatározott rend alapján végzik. A bíróságok az igazságszolgáltatást gyakorló, más hatalmi ágaktól független, politikailag és világnézetileg semleges, önálló hatóságok. A bíróságok feladatait a bírók és egyéb bírósági alkalmazottak látják el. Az Alaptörvény AZ ÁLLAM A bíróság 28. cikknek megfelelően, a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Kijelenthető, hogy az Alaptörvény 28. cikke államszervezeti és nem alapjogi katalógusbeli rendelkezés, amely a bíróságoknak címzett jogértelmezési segéd szabályt tartalmaz, és amely nem tekinthető [hasonlóan az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése szerinti jogbiztonság elvéhez] olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére alapítva alkotmányjogi panasszal lehetne fordulni az Alkotmánybírósághoz. Az Alkotmánybíróság az ezzel kapcsolatos álláspontját a 3059/2015. (III.31.) AB végzésében akként fogalmazta meg, hogy ... a rendelkezés a bíróságok számára fogalmaz meg jogértelmezési követelményt.

Hangsúlyozni kell azonban azt is, hogy az Alkotmánybíróság elvárja a rendes bíróságoktól, hogy ítélezésük során az ügy alapjogi szempontjait is figyelembe vegyék. Az Alaptörvény előzőekben felhívott 28. cikkének első mondata az állam, illetve a bíróságok kötelezettségévé tette, hogy az alapjogokat a magánjog alanyai közötti viszonyokban is érvényre juttassák. Emellett természetesen a jogalkotó feladata az Alaptörvényben foglalt jogok érvényesítése a normaalkotási tevékenysége során, de amint a magánjogi jogszabályoknak meg kell felelniük az Alaptörvényben foglaltaknak, úgy a magánjogi jogalanyokra is – közvetett módon – kihat az Alaptörvény normatartalma, a valódi alkotmányjogi panasz intézményén és a rendes bíróságok alkotmánybírósági határozatokra alapított joggyakorlatán keresztül. A fentiek okán a rendes bíróságok ítélkező tevékenysége ténylegesen is alkotmányjogilag kötötté vált, és tevőleges kötelezettségük keletkezett az alapjogvédelem terén.

Az Alaptörvény előbb felhívott rendelkezése ugyanis azt a kötelezettséget rója a bíróságokra, hogy az elbírálandó ügyek alkotmányjogi szempontjait, alapjogi vonatkozásait felismerjék, az érintett alapvető jogok tartalmát feltárják, és erre tekintettel értelmezzék és alkalmazzák konkrét jogvitákban a jogszabályokat. Amint az Alkotmánybíróság azt az alkotmányjogi panasz jogintézményével összefüggésében kifejtette: „[a] bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes” (3/2015. (II. 2.) AB határozat; 13/2016. (VII. 18.) AB határozat).

Mindezek – amint ezt az Alkotmánybíróság már több esetben is hangsúlyozta – nem azt jelentik, hogy a bíróságoknak közvetlenül az Alaptörvény rendelkezéseire kellene alapítaniuk a döntéseiket, hanem azt, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során figyelemmel kell lenniük a lényeges és jelentős alkotmányossági szempontokra (7/2013. (III. 7.) AB határozat; 3/2015. (II. 2.) AB határozat).

e.) Az igazságszolgáltatás alapelvei között került rögzítésre a tisztességes eljárás elve, amely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy bírói útra tartozó ügyét független és pártatlan bíróság, ésszerű határidőn belül, tisztességes eljárás keretében bírálja el. A tisztességes tárgyláshoz való jog, az 1993. évi XXXI. törvénnyel közzétett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkében rögzített olyan alapvető jog, amely az igazságszolgáltatáshoz kapcsolódóan a bírósági eljárás alkotmányos garanciáit biztosítja, és amely további részjogosítványokra bontható. A bírósághoz fordulás joga tehát a tisztességes eljárás egyik részeleme. A bírósághoz fordulás jogából az a kötelezettség hárul az államra, hogy a jogviták elbírálására bírói utat biztosítson. Az Alkotmánybíróság – ahogyan az a 3165/2014. (V.23.) AB végzés Indokolás [16] pontja alapján megállapítható – a tisztességes eljáráshoz való alapvető jog lényegét az alkotmányos jelentőségű eljárási szabályok érvényesülésében értelmezi.

**E.) A bírói döntések alaptörvény-ellenességének okai
(elsődleges kérelem)
A bírósághoz fordulás jogának sérelme**

a.) Az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata értelmében az eljárásban részt vevő feleknek joguk van arra, hogy az általuk az ügyük szempontjából relevánsnak tartott észrevételeiket előadják. Ez a jog csak abban az esetben tekinthető hatékonynak, ha az észrevételeket valóban „tárgyalják”, vagyis a perbíróság azokat megfelelően megfontolja. A bíróság tehát köteles megfelelően megvizsgálni a felek által előterjesztett beadványokat, érveket és bizonyítékokat.

A jelen kérelem alapjául szolgáló első fokú eljárásban az indítványozó hivatkozott arra, hogy a Vtv. „második” 110. § (1) bekezdése alapján a jogvitában döntés nem hozható. Az indítványozó rámutatott arra, hogy a hivatkozott rendelkezés jogi alap nélküli, ezáltal végrehajthatatlan, ilyen jogintézmény jelenleg a magyar jogalkalmazás felhasználásában nincs és nem is lehet. Ez a jogszabályhely egy értelmetlen, jogszabályi alappal nem rendelkező, ezáltal végrehajthatatlan jogi rendelkezés, amely nem képezheti alapját egy érvényes – földtulajdonosi gyűlésen meghozott határozatnak.

Az előzőekre figyelemmel az indítványozó kérte, hogy az Abtv. 25. § (1) bekezdése alapján az eljárás felfüggesztése mellett a bíróság egyedi normakontroll eljárást kezdeményezzen a földtulajdonosi közösség határozatának meghozatala időpontjában hatályos Vtv. „második” 110. § rendelkezéseinek vizsgálatára.

Az első fokú bíróság az előterjesztett kérelmet nem vizsgálta meg részleteiben és nem kezdeményezett egyedi normakontroll eljárást, összegzett álláspontja az volt, hogy „... egy olyan jogalkotási hibáról van szó, amely a jogalkalmazó számára nem értelmezhetetlen.” Ezt meghaladóan az első fokú bíróság nem tért ki indokolásában arra, hogy milyen értékelési folyamatok zajlottak le benne és mi volt az a végső érv, amely meggyőzte arról, hogy „csupán hibáról” van szó és nem többről.

Az első fokú bíróság nem indokolta meg részletesen, hogy miért nem járt el a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 131. § (1) bekezdésében foglaltak szerint és miért gondolta úgy, hogy az Alkotmánybíróság kompetenciájába tartozó kérdésben, egyszemélyben is tud megalapozott álláspontot kialakítani.

Az első fokú bíróság tehát nem vizsgálta meg az indítványozó kérelmét, annak teljesítését elutasította, amely elutasító határozatot teljes terjedelmében és meggyőző módon nem indokolt meg.

b.) A jelen kérelem alapjául szolgáló ügyben eljáró másodfokú bíróság észlelte az első fokú ítélet nagyfokú indokolásbeli hiányosságát, ezért igyekezett ezen első fokú ítélet indokolását megtámogatni. A másodfokú bíróság is felhívta az Abtv. 25. § (1) bekezdését, indokolásában pedig azt rögzítette, hogy „Az Abtv. a bírói kezdeményezésnek három fajtáját szabályozza: - egyrészt, ha a bírónak az előtte folyamatban lévő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmaznia, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli;...”

A másodfokú bíróság ezzel gyakorlatilag maga is elismerte azt, hogy az egyedi normakontroll eljárás megindításához elegendő az alaptörvény-ellenesség észlelése, más „értékelési” folyamatnak nem kell megindulnia. Ezen hivatkozást követően azonban a másodfokú bíróság több olyan szubjektív elemet is felvonultatott, amelyet jogszabályi rendelkezés nem támaszt alá.

A másodfokú bíróság – mint teljesítendő, illetve teljesülő feltételrendszer – „meggyőződés kialakulásáról” tesz említést, „érvek magáévá tételéről” szól, és „a fél kérelmében foglaltak nem osztásáról” is szót ejt. Végül a polémiát azzal az igen leegyszerűsített megjegyzéssel zárja le, hogy „Kétségtelen tény, hogy a Vtv-ben 2018. január 2-án hatályba lépett módosítással beiktatott második 110. § (1) bekezdés félreérthetően fogalmaz.”

Nyilván adja magát a kérdés, akkor hol marad a normavilágosság követelménye? És ha már ez nem is lényeges, akkor hol marad annak a fórumnak az igénybevétele, aki egyedüli letéteményese annak, hogy a jogi norma tekintetében végső és megnyugtató döntést hozzon!

Az indítványozó megítélése szerint a másodfokú bíróság sem foglalt el helyes álláspontot, az indítványozó egyedi normakontrol eljárás lefolytatására előterjesztett kérelmét nem vizsgálta meg és a kérelem teljesítésének elutasítását alaposan nem indokolta meg.

A jogorvoslathoz való jog sérelme

A tisztességes eljáráshoz való jogot, az Egyezmény 6. Cikk 1. bekezdése biztosítja, míg az Egyezmény 13. Cikke a hatékony jogorvoslathoz való jogot rögzíti. Ennek megfelelően „Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.”

A jogorvoslathoz való alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró szervtől különböző szerv bírálja el (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 731, 734.). Minden jogorvoslat lényegi eleme a jogorvoslás lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát (23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186., megerősítve: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat).

Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jog tényleges és hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nem csak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták (36/2013. (XII. 5.) AB határozat), hanem akkor is, ha a jogszabályban egyébként biztosított jogorvoslat más okból nem tud ténylegesen és hatékonyan érvényesülni, így például, ha azt a részletszabályok rendelkezései akadályozzák meg, ezáltal üresítve ki, illetve téve formálissá a jogorvoslathoz való jogot (10/2017. (V. 5.) AB határozat).

Kúria a jelen kérelem alapját képező eljárásban a felülvizsgálati kérelmet visszautasította, végzésében pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felülvizsgálati kérelem nem felel meg a vonatkozó jogszabályban rögzítetteknek.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem visszautasításának indokaként a Pp. 408. § (2) bekezdését, a Pp. 409. § (2) bekezdés a)-d) pontjait, továbbá a Pp. 7. § 18. pontját hívta fel. A Kúria a vagyoni jogi rendelkezéseire hívta fel a figyelmet, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jelen kérelem alapját képező eljárás vagyoni jogi jellegű, függetlenül attól, hogy e gyűlésen hozott határozat megtámadásáról, ezen határozat érvényességének, vagy érvénytelenségének a megállapításáról van szó. A Kúria okfejtése nagyon távolbamutató, hiszen gyakorlatilag mindenre rá lehet mondani, hogy vagyoni jogi vetülete is van, akkor pedig nincs szükség a többi szempont szerinti különbségtételre.

Összhangban az Alkotmánybíróság gyakorlatával a bírósághoz fordulás jogának nélkülözhetetlen eleme, hogy a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság a perbe vitt jogkérdést a törvények által előírt szabályok alapján elbírálja. A törvényes bíróhoz való jog biztosításával összhangban az eljárásjogi törvények alapján a bíróságok hivatalból vizsgálják minden perben hatáskörük meglétét. Ez a jelen kérelem alapját képező eljárásokban is így volt, az első és másodfokú bíróság hatáskörét vizsgálta és megállapította a nélkül, hogy a vagyoni elem kérdése felmerült volna.

Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria nem vette figyelembe ezt a tényt – amelynek eredménye az lett, hogy az indítványozót a jogorvoslathoz való jog gyakorlásától elzárta -, hogy a jelen kérelem alapját képező eljárásokban, az első és másodfokú bíróság gond nélkül megállapította hatáskörét, elfogadta a meg nem határozható pertárgyérték megjelölést és az ügy érdemében hozott határozatot. Erre figyelemmel pedig – tekintettel arra, hogy ezen eljárások már lefolytatásra kerültek -, a Kúriának nem volt lehetősége arra, hogy utóbb azt állapítsa meg, vagyoni jogi perről van szó.

Figyelemmel pedig arra, hogy a Kúria az előzőekben ismertetett álláspontját elfoglalt, visszautasító végzésével elzárta az indítványozót az elől, hogy felülvizsgálati kérelmét és ennek okán az első és másodfokú bíróság ítéletét érdemben elbírálásra kerüljön, ami az indítványozó jogorvoslati jogának érvényesítésében való – nem törvényen alapuló alapjog - korlátozást, helyesebben elzárást jelent, illetve eredményez.

Az indítványozó egyébiránt nem lát olyan jogszabályi alapot, amely alátámasztaná a Kúria által kifejtett, a vagyoni jogi per mivoltára irányuló értékelésnek a szempontjait. Amennyiben pedig a Kúria ezen álláspontját eset döntés figyelembe vételével hozta meg, e tekintetben az indítványozó véleménye az, hogy az eseti döntés egyedi ügyben meghozott Kúriai döntés, amelynek meghozatalát nem előz meg olyan speciális folyamat, mint például a jogegységi határozatok esetében a jogegységi eljárás. Az eseti döntések alkalmazása nem kötelező, arról nem beszélve, hogy az eseti döntések között is megtalálhatóak akár egymással ellentétes álláspontot képviselő döntések is.

F.) A Vtv. második 110. § (1) bekezdésének alaptörvény-ellenessége (másodlagos kérelem)

a.) Az indítványozó álláspontja szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség következett be akkor, amikor egy már meglévő és hatályos jogszabályi rendelkezéssel (1996. évi LV. törvény 12. § (1) és (3) bekezdése) - szöges ellentétben álló tartalmú, a magyar jogalkotásban elméleti és gyakorlati előzmények nélküli, kidolgozott elvi alapokon nem nyugvó és pontosan meg nem határozott tartalmú, azaz a normavilágosság követelményét sem kielégítő jogszabály (1996. évi LV. törvény „második” 110. § (1) bekezdése) került meghozatalra és került alkalmazásra.

b.) Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a kezdetektől fogva kitűnik, hogy a jogállamiság nélkülözhetetlen elemének tekinti a jogbiztonságot. A kontinentális jogban a jogbiztonság kifejezi azt az „alapelvet”, hogy elsődlegesen a jogban, tartalmában és stabilitásában lehet bízni. Az Alkotmánybíróság több határozatában is foglalkozott a jogbiztonság fogalmával. Az Alkotmánybíróság kiemelte, hogy a kialakult gyakorlata alapján az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből eredő jogbiztonság magában foglalja az egyes jogintézmények működésének előreláthatóságát és kiszámíthatóságát.

A 9/1992. (I. 30.) AB határozat szerint „a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát”. Az Alkotmánybíróság a 9/1992. (III. 5.) határozatában kimondta: „a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság; a jogbiztonság az állam kötelességévé teszi [...] hogy az egyes jogszabályok világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. [...] a jogbiztonság [...] az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is megköveteli. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák. Csak formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működnek alkotmányosan a jogintézmények”. A jogbiztonság tehát az állam kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze és egyes részterületei is megfeleljenek ezen alkotmányos elvnek.

Az előzőekhez kapcsolódik szervesen a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (Jat.) 2. § (1) bekezdése, amely szerint a jogszabálynak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie.

Az irányadó Alkotmánybírósági tétel szerint a jogállamiság elvéből adódó alapvető követelmény, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtsek ki tevékenységüket. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Az előzőeket erősíti meg az Alkotmánybíróság 11/1992. (III.5.) AB határozata is, amely kimondja, hogy „a jogállamiság és jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák; ezek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából. Csak a formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működik alkotmányosan a jogszolgáltatás.”

Tehát már magában a jogalkotási folyamatba is olyan intézményes garanciák beépítése szükséges, amelyek képesek hatékonyan megakadályozni az alkotmánnyal összhangban nem álló normák megszületését. A jogbiztonság általános eleme kell, hogy legyen a társadalmi viszonyok szabályozottsága, a jogi szabályozás egyértelműsége, a jogszabályok tényleges alkalmazhatósága, az indokolatlan változtatások elkerülése, a jogalkalmazás egységessége és kiszámíthatósága, valamint a jogalkalmazói döntések végrehajtottsága.

A korábban citált Alkotmánybírósági döntésekből is látható, hogy a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, hanem az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. A jogállamiság ugyanis lényegében nem állapot, hanem folyamat. A jogállamiságnak minden állami döntésben, cselekvésben, mulasztásban újból érvényesülnie kell.

c.) Megállapítható tehát, hogy a jogállamiság nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság, egyrészt teoretikus megközelítésben egyfajta alapelv, amely szerint a jogban, illetve annak tartalmában és stabilitásában lehet (és kell!) bízni, másrészt gyakorlati megközelítésben magában foglalja az egyes jogintézmények működésének előreláthatóságát és kiszámíthatóságát, továbbá megköveteli az egyes jogi normák egyértelműségét.

Az előzőekben rögzítettek értelmezéséhez szükséges néhány kategóriát kibontani és értelmezni.

ca.) A jogintézmény egy meghatározott társadalmi viszony szabályozását célzó jogszabályok csoportja, amelyek mentén különülnek el a jogi szabályozás és az ebből kibontott jogdogmatika egyes fogalmi csoportjai. Jogintézmény a jelen indítvánnyal érintett ügyben a tulajdonjog.

cb.) A jogrendszer legkisebb építőköve a magatartásszabály, a jogparancs, amelyet normának is hívunk. A jogintézmény pedig a normák halmaza.

cc.) A tulajdonjog a legteljesebb dologi jog, a "legfőbb hatalom" a dolog fölött. A tulajdonjog alatt legtöbbször az ingatlanok tulajdonjogát értjük, amely magába foglalja a birtoklás jogát is. A tulajdonjogban foglalt részjogosítványokat kimerítően nem lehet felsorolni, de nevesíteni szokás a következőket: a birtoklás joga (ius possidendi), a használat joga (ius utendi), a hasznosítás, másképpen gyümölcsötetés joga (ius fruendi), az elhasználás, átalakítás, megsemmisítés joga (ius disponendi de substantia), az elidegenítés és megterhelés joga (ius alienandi), a tulajdonról való lemondás joga (ius derelinquendi). Utóbbi háromról együtt mint rendelkezési jogról (ius disponendi) is szokás beszélni.

A tulajdonjog tartalma tehát alapvetően a birtoklás és birtokvédelem; használat és hasznok szedése; terhek viselése; szomszédjogok; tulajdonjog korlátozása; jóhiszemű túlépítés; rosszhiszemű túlépítés; rendelkezési jog; védelem.

A magyar jogrendben a tulajdonjogra vonatkozó előírásokat a Polgári Törvénykönyvről (Ptk.) szóló 2013. évi V. törvény Ötödik Könyve (Dologi jog; Második Rész) szabályozza.

cd.) A tulajdonjoghoz kapcsolódó további nagyon lényeges és alapvető jogi kategória, a jogképesség. A jogképesség a jogtudományban a személynek azt a képességét jelenti, hogy jogok és kötelezettségek alanya lehet. A jogképességet értelmezzük mind természetes személyek, mind pedig jogi személyek esetén. A jogképességről természetes személyek esetében a Ptk. Második, míg jogi személyek esetében annak Harmadik Könyve szól, a következők szerint:

Természetes személy jogképessége

2:1.§ (1) Minden ember jogképes: jogai és kötelezettségei lehetnek.

Jogi személy jogképessége

3:1.§ (1) A jogi személy jogképes: jogai és kötelezettségei lehetnek.

A jogképesség és a tulajdon kategóriáinak összekapcsolódásához fel kell használni Magyarország Alaptörvénye (2011. április 25.) SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG Fejezetének XIII. cikk (1) bekezdését, amely szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.

ce.) További, a jelen kérelemben figyelembe venni szükséges rendelkezéseket tartalmaznak még az alábbiakban felhívott jogszabályok.

2013. évi V. törvény (Ptk.)

1:2. § [Értelmezési alapelv]

(1) E törvény rendelkezéseit Magyarország alkotmányos rendjével összhangban kell értelmezni.

(2) A polgári jogi viszonyokra vonatkozó jogszabályokat e törvénnyel összhangban kell értelmezni.

5:13. § [A tulajdonjog]

(1) A tulajdonost tulajdonjogának tárgyán - jogszabály és mások jogai által megszabott korlátok között - teljes és kizárólagos jogi hatalom illeti meg.

(2) A tulajdonost megilleti különösen a birtoklás, a használat, a hasznosítás, a hasznok szedésének és a rendelkezés joga.

5:73. § [A közös tulajdon fogalma]

(1) A dolgon fennálló tulajdonjog meghatározott hányadok szerint több személyt is megillet.

5:78. § [Határozathozatal]

(1) A tulajdonostársak - ha eltérően nem rendelkeznek - szótöbbséggel határoznak a közös tulajdonról érintő kérdésekben. Minden tulajdonostársat tulajdoni hányada arányában illet meg szavazati jog.

1996. évi LV. törvény (Vtv.) 2018. december 7-én hatályos szövege

3. § (1) A vadászati jog - mint vagyoneértékű jog - a földtulajdonjog elválaszthatatlan részeként - a földtulajdon tekintetében fennálló haszonélvezeti jog esetén is - a vadászterületnek minősülő terület tulajdonosát illeti meg.

4. § (2) Társult vadászati jog esetében a vadászterület tulajdonosainak egymás közti jogviszonyára a Polgári Törvénykönyv közös tulajdonra vonatkozó rendelkezéseit az e törvényben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

12. §

(1) Társult vadászati jog esetén a tulajdonosi közösség gyűlésén a megjelent földtulajdonosok

a) a képviselő formájáról, a képviselő személyéről,

b) a vadászterület határának 20. § (1) bekezdése szerinti megváltoztatására irányuló, e törvényben foglaltaknak megfelelő tartalmú kérelem előterjesztéséről, illetve

c) a vadászati jog gyakorlásának, hasznosításának módjáról, feltételeiről

a tulajdonukban álló földterület - ideértve a medret is - aránya szerint számított szavazattöbbséggel határoznak.

(3) A tulajdonosi közösség a vadászati jog gyakorlásával, hasznosításával kapcsolatos ügyek intézése során jogokat szerezhet és kötelezettségeket vállalhat, továbbá önállóan perelhet és perelhető. A tulajdonosi közösség (1) bekezdés szerint megválasztott, és a vadászati hatóságnál nyilvántartásba vett - hatósági igazolással rendelkező - képviselője külön meghatalmazás nélkül a tulajdonosi közösség ügyeiben eljárva a tulajdonosi közösség nevében jogokat szerezhet és kötelezettségeket vállalhat, képviseli a tulajdonosi közösséget a vadászati jog gyakorlásával, hasznosításával összefüggő hatósági, illetve bírósági eljárásban és más szervek előtt, valamint harmadik személyekkel szemben.

110. §

(1) A földtulajdonosi közösség a földtulajdonosi közösség tulajdonában álló összes földterület - ideértve a medret is - tulajdoni hányada arányában számított szavazattöbbséggel hozott döntése alapján a földtulajdonosi közösség közös képviselője és a vadászatra jogosult - az érintett vadászterület tájegységi vadgazdálkodási tervének hatálybalépésétől számított hat hónapos jogvesztő határidőn belül - közös kérelemben kérelmezheti a vadászati hatóságnál a Módtv. hatályba lépése előtt a vadászati hatóság által jóváhagyott, de 2017. február 28-án le nem járó üzemterv szerint működő vadászterület határának a 17. § (3) bekezdésben meghatározott határidőig való változatlan fenntartását és ezen vadászterület vonatkozásában a haszonbérleti szerződésnek a 17. § (3) bekezdésben meghatározott határidőig való meghosszabbítását, valamint az ezen időszakra vonatkozó üzemterv jóváhagyását. A határidő elmulasztásával szemben nincs helye igazolásnak.

79/2004. (V.4.) FVM rendelet (Vhr.) 2018. december 7-én hatályos szövege

12. §

(1) A Vtv. 12. §-ában foglaltak szerinti szavazati arány megállapításához a vadászterület tulajdonosi közössége jegyzőkönyvbe foglalja, hogy

a) tulajdonosként, továbbá a tulajdonos képviselőjeként ki mekkora területtel **vesz részt a tulajdonosi gyűlésen**,

b) a kialakított vadászterület egészéhez viszonyítottan **a tulajdonosi gyűlésen megjelent tulajdonosok vagy meghatalmazott képviselőik milyen arányt képviselnek, valamint**

c) a képviseleti jogosultságot megalapozó meghatalmazás érvényes-e.

d.) Ami a másodlagos kérelem kifejtését és összegzését illeti az indítványozó a következőket terjeszti elő:

da.) Az 1996. évi LV. törvény (Vtv.) 1996. július 3-án kihirdetett jogelve szerint **a vadászati jog** - mint vagyoneértékű jog - a földtulajdonjog elválaszthatatlan részeként ... a vadászterületnek minősülő terület **tulajdonosát** illeti meg. A vadászterületnek minősülő földhöz a tulajdonjog kebelén belül a vadászati jog is kapcsolódik, amely vadászati jogról, az azzal kapcsolatos kérdésekről **a földtulajdonnal rendelkező természetes személyeknek** (a 2013. évi CXXII. törvény 5. § 7. alpontjának terminológiájában földműves) - jogszabályi kötelezettségüknek eleget téve - dönteniük kell.

A Vtv. rendelkezése alapján a vadgazdálkodási üzemtervi ciklus (jelenleg 20 év) időtartamára a vadászati hatóság, mint első fokú közigazgatási szerv a vadászterületi határokat kiigazította, illetve megállapította. A vadászterület határának megállapítása tehát közigazgatási határozattal történt meg, amely jogerős hatósági határozat alapján a kijelölt vadászterületen belül egy quasi „kényszertársulás” jött létre. A kijelölt vadászterületi határokon belül **földtulajdonnal rendelkező földtulajdonos** az adott vadászterület földtulajdonosi közösségéhez tartozik, amely földtulajdonosi közösség legfőbb döntéshozó grémiuma a földtulajdonosi gyűlés, amelynek tagjai **az egyes földtulajdonosok**.

A földtulajdonosi közösség tehát egy, jogszabály alapján létrejött „társulás”, a vadászterület tulajdonosainak egymás közti jogviszonyára - társult vadászati jog esetében - (jelenleg minden társult, ami nem önálló, tehát nem állami!) a Ptk. közös tulajdonra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Vtv. rendelkezésében (Vtv. 12. § (1) bekezdés a)-c) alpontjai feladatokat szabnak meg a földtulajdonosi közösséget alkotó **földtulajdonosok** számára, kötelezettségi köröket kijelölve a földtulajdonosi közösségnek és ezzel együtt az egyes földtulajdonosnak is, ugyanis kötelező határozniuk bizonyos kérdésekben (döntés a földtulajdonosi közösség képviseleti formájáról, a képviselő személyéről, a vadászterület határának a Vtv. 20. § (1) bekezdése szerinti megváltoztatására irányuló kérelem előterjesztéséről, illetve a vadászati jog gyakorlásának, hasznosításának módjáról, feltételeiről).

A földtulajdonosi közösség - és ezen belül **az egyes földtulajdonos** - tevékenységét tehát a Vtv.-ben és a Vhr.-ben meghatározott elvek mentén tudja kifejeteni. Az egyes földtulajdonos eljárási - magyarul nyilatkozattételi - lehetőségét pedig a Ptk. tulajdonjogra vonatkozó szabályai, illetve a Vtv. rendelkezései szabályozzák.

db.) A földtulajdonosi gyűlés működési garanciája továbbá a Vhr. 12. § (1) bekezdésében rögzített eljárási rend, amely szerint a szavazati arány megállapításához a vadászterület tulajdonosi közössége jegyzőkönyvbe foglalja, hogy tulajdonosként, vagy a tulajdonos képviselőjeként ki mekkora területtel vesz részt a tulajdonosi gyűlésen, a kialakított vadászterület egészéhez viszonyítottnan a tulajdonosi gyűlésen megjelent tulajdonosok vagy meghatalmazott képviselőik milyen arányt képviselnek, valamint, hogy a képviseleti jogosultságot megalapozó meghatalmazás érvényes-e.

A fentiekben már említést nyert, hogy melyik az a három fő kérdés, amelyben a földtulajdonosi gyűlésnek - amelyen a kijelölt vadászterülethez tartozó földtulajdonosok vesznek részt - döntenie kell. Teljesen egyértelmű tehát az, hogy a kijelölt vadászterületet érintő és a vadászati jog gyakorlásával, hasznosításával kapcsolatos kérdésekben **csak és kizárólag a földtulajdonosok dönthetnek.**

dc.) A Vtv. „második” 110. § (1) bekezdése olyan rendelkezést tartalmaz, amelynek alapja gyakorlatilag nem létezik (a jelenleg hatályos jogszabályok szerint nem is létezhet), amennyiben pedig a jogalkotónak más szándéka volt, akkor olyan jogszabályi rendelkezést alkotott, amely egyrészt teljes mértékben jogszabályellenes, másrésztől teljes mértékben szembe megy a Vtv. 12. §-ában rögzített és jelenleg is hatályos jogelvekkel.

A Vtv. fentiekben felhívott 110. § (1) bekezdése a földtulajdonosi közösség tulajdonában álló összes földterületről tesz említést, mint a szavazati joggal való élés alapját, jóllehet, jelenleg ilyen hatályos rendelkezés e tárgykörben nincs! Ismeretes, hogy a földtulajdonosi közösség nem jogi személy, csupán a vadászati jog gyakorlásával, hasznosításával kapcsolatos ügyek intézése során szerezhet jogokat és vállalhat kötelezettségeket. A Vtv. ezen rendelkezéséből következően a földtulajdonosi közösség nem jogi személy, egyébiránt még a „besorolása” tekintetében sem született egyértelmű állásfoglalás, talán adójogilag „egyéb szervezetnek” minősíthető.

Az előzőek alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy még a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény hatálya alá sem tartozik, magyarul termőföld tulajdonjogát - amely a vadászterület alapját képezi - egyáltalán nem szerezheti meg.

A földtulajdonosi közösség tehát nem jogi személy, csak „szervezet”, bár erről is vannak még viták és csupán a vadászati jog gyakorlásával és hasznosításával kapcsolatos ügyeket illetően szerezhet jogot, ez pedig egyértelműen nem jelenti a termőföld földtulajdonnal kapcsolatos jogszerzést. Amennyiben pedig a földtulajdonosi közösség - a kijelölt vadászterületen - termőföld tulajdonjogával nem rendelkezik, az esetben nem hozhat érvényes döntést erre alapot adó „felhatalmazás” alapján, nevezetesen a tulajdonában álló földterületből fakadó rendelkezési jog alapján.

A földtulajdonosi közösség - amely nem jogi személy - termőföld tulajdon jogát tehát nem szerezheti meg, ebből következően pedig a földtulajdonosi gyűlés a „rendelkezésre álló” tulajdonjog elve alapján érvényes határozatot nem hozhat.

dd.) Az indítványozó már csak a teljesség kedvéért is megjegyzi, hogy míg a Vtv. 12. §-a - egybehangzóan a Vhr. 12-ában foglaltakkal - a földtulajdonosi gyűlésen résztvevő tulajdonosokról rendelkezik, addig a Vtv. „második” 110. § (1) bekezdésében szó sincs arról, hogy milyen körülmények között és milyen módon kell meghozni, az egyébként Alaptörvénybe és a vonatkozó hatályos jogszabályba ütköző határozatot! Ez is elgondolkodtató a jogalkotó elképzeléséről, illetve a jogszabály megalkotásának átgondoltságáról!

G.) Végső összegzés

Az indítványozó megítélése szerint *sem a bírósági értékelések, sem az alkalmazott jogszabály* nem szolgálja a jogbiztonság elvét, követelményét. Éppen az ilyen helyzetek elkerülése érdekében indokolt a vonatkozó eljárási szabályban megadott lehetőséggel élni, egyedi normakontrolrt kérni és annak eredményétől függően érdemi döntést hozni.

A jelen kérelem alapját képező ügyben ez nem így történt, és az eljáró két bírói fórum, a „jogalkotási hiba” és „félreérthetőség” egyelőre nem definiált kategóriát behozva az ügyben, nem láttak az alkalmazott jogszabályhely tekintetében alaptörvény-ellenességet. Ez a megközelítés és értékelés azonban túl egyszerű, nem egy apró elírásról van szó, éppen ezért a jelenleg is fennálló alaptörvény-ellenes helyzet orvoslása indokolt.

A fentieket meghaladóan az indítványozó kifejtette az alkalmazott jogszabály alkotmányellenességével kapcsolatos érveit.

Szolnok, 2020. november 19.

Tisztelettel:

Dr. Kolláth Zoltán
ügyvéd

alkotmányjogi panaszt előterjesztő
jogi képviselőként eljárva